

Tafeltennisser Nico Vergeylen kijkt uit naar Paralympics Peking

Jozefien Van Huffel

Zeven medailles. Op de vorige Paralympics in 2004 in Athene deden de Belgische atleten met een functiebeperking het alvast beter dan hun collega's zonder op de 'reguliere' Olympische Spelen. Het tafeltennisteam behaalde toen in de bakermat van de Spelen goud, en Nico Vergeylen en zijn collega's atleten willen dat deze maand dunnetjes overdoen in het tafeltennisland bij uitstek.

Medaille, of thuisblijven

SPORT als middel om te benadrukken wat je wel kunt, in plaats van wat niet. Ziedaar de filosofie achter de Paralympics, de Olympische Spelen voor atleten met een beperking. Nog tot 17 september geven dit jaar in Peking vierduizend atleten het beste van zichzelf. Tafeltennisser Nico Vergeylen uit Waasmunster is er al voor de vijfde keer bij. Met dit gastland blijft het spannend. „Tafeltennis ontstond in China en is er de populairste sport. Ik heb de Olympische finale met China en Duitsland gezien. De zaal is prachtig, het enthousiasme van het publiek fenomenaal. Daar wil ik ook spelen!”

Nico Vergeylen begon met tafeltennis al revaliderend. Op zijn vijfde verloor hij bij een mislukte ingreep zijn rechterkniegewricht. Later fixeerden artsen zijn been, en aangezien het niet meer meegroeide, rekten ze het negen centimeter uit. „Ik vergezeldde toen de dochter van mijn kinesist naar de tafeltennisclub om wat beweging te krijgen”, zegt hij. „En zie, ik bleek talent te hebben.”

Bij het tafeltennis zijn de atleten met een beperking ingedeeld in tien klassen volgens de aard van hun handicap. Klassen één tot vijf spelen in een rolstoel, klassen zes tot tien staand. Dimitri Ghion gaat dit jaar als rolstoelspeler naar de Paralympics. Daarnaast mogen zowel Nico Vergeylen als Marc Ledoux en Mathieu Loicq aantreden in klasse acht. Enkel individueel geselecteerden doen mee aan de ploegencompetitie, en het Belgische team is daardoor een van de weinigen met drie spelers. „We moeten gewoon een medaille behalen”, zegt Vergeylen. „Anders blijf ik net zo goed thuis!”

De ploeg met Marc, Mathieu en Nico staat sinds haar ontstaan in 2003 op elk groot kampioenschap in de finale. „Onbegrijpelijk dat we die tijdens het laatste WK verloren!”, zucht Vergeylen. „We stonden twee matches voor, maar verknoeden het alsnog gezamenlijk.” Zoals bij tennis bestaat een ploegenwedstrijd minstens uit twee enkelspelen en een dubbel. „Ik speel altijd de dubbels. Met wie, hangt af van de tegenstander. Mathieu speelt meer aanvallend, Marc veeleer terughoudend. In de aanloop naar de Spelen testen we alle combinaties uit.”

Vijfde deelname al aan de Paralympics! © Frank Bahnmuller

Het Belgium Paralympic Committee (BPC) zendt wegens beperkt budget slechts atleten naar de Paralympics die kans maken op een medaille. Voor de Olympische Spelen wordt uitgegaan van de kans op een plaats in de top tien. Volgens Nico Vergeylen zou de delegatie, dit jaar vijftien individuele atleten en een goalbalteam, toch acht medailles moeten kunnen behalen. „Gino De Keersmaeker in het discussiëren en Jan Boyens in het wielrennen moeten al heel veel pech hebben om niet te slagen”, meent hij. „En ook Marc en Mathieu individueel, de ruiters en de zwemmers zijn grote kanshebbers voor medailles.”

Als oudgediende zag de tafeltennisser de Paralympics, die pas

sinds 1960 om de vier jaar worden georganiseerd, evolueren. „Het niveau stijgt. Twintig jaar geleden was ik achtste op de wereldranglijst”, licht hij toe. „Nu ben ik dat nog, maar in het valide tafeltennis speel ik toch een paar klassen hoger.” En hij vult aan: „Alles is ook professioneler. Iedereen die wilde, schreef zich vroeger gewoon in.”

Basketsloefkes

Atleten met een beperking in ons landje verdienen amper wat aan hun sport, en dat kan frustrerend zijn. „Geld is niet belangrijk, maar ik wil de komende jaren toch mijn toernooien kunnen betalen”, stelt Nico Vergeylen. Het BPC betaalt weliswaar de onkosten van

de atleten en sponsort ook een aantal toernooien ter voorbereiding op de Spelen, maar om de rest bij de passen, organiseerde Nico Vergeylen zelf een benefiettoernooi.

Onlosmakelijk verbonden met de Olympische Spelen en de Paralympics is de speciaal ontworpen nationale kledij. Ook daarmee hebben sporters met een beperking soms problemen. „In Athene hoorden bij ons pak voor de openingsceremonie mooie, dure schoenen. Met mijn handicap is het helaas onmogelijk om daar lange tijd in rond te stappen”, lacht Nico Vergeylen. „Ik stond daar dus met mijn *basketsloefkes* onder mijn pak... Ditmaal zal het wellicht opnieuw van je dat zijn.”

In elk geval wordt het voor Nico zijn laatste openingsceremonie als speler. Over twee jaar kapt hij ermee. „Ik ben 39 en krijg hier en daar pijnnetjes. Tijdens de wedstrijd voel ik ze niet, maar bij het trainen weegt het door”, vertelt hij. „Wanneer de motivatie van de Paralympics zal wegvallen, weet ik niet of ik het nog volhoud.” Vier jaar geleden dacht Vergeylen ook al eens aan stoppen, omdat hij een hartoperatie moest ondergaan. „Ik was er mentaal echter niet klaar voor. Nu ben ik dat wel. Vijf deelnames aan de Paralympics is niet slecht, en met een medaille zal mijn afscheid compleet zijn.”

Nochtans neemt hij niet echt afscheid. Hij wil zich bekwalen als coach. Daarnaast is hij voorzitter en secretaris van SNITT, de tafeltennisclub voor gehandicapten die hij met vijf anderen in Sint-Niklaas oprichtte. Momenteel telt SNITT zo'n 55 mindervalide leden, recreatief en competitief. „Vooral het sociale contact dat sport met zich meebrengt is belangrijk”, licht de voorzitter toe. „Na ongeval en revalidatie in betrekkelijk isolement wagen velen zich nog amper buitenshuis. Revalideren wordt ook leuker met sport, en bewegen helpt je handicap te overstijgen. Sport biedt echt extra levenskwaliteit. Eigenlijk moeten we rechtstreeks met topsporters naar de revalidatiecentra trekken, want ze kunnen mensen helpen om hun handicap te overwinnen.”

Ook u kunt zich via het internet opgeven als supporter van de Belgische delegatie via www.supporterparalympics.be.

Vervolg van bladzijde 5

Ook de overheidsdienst Kind en Gezin is aandachtig voor kwetsbare gezinnen. Doel van deze dienst is voor alle kinderen zoveel mogelijk kansen te creëren. Uitsluiting en achterstelling voorkomen begint al bij de geboorte, is ook hier de ervaring. Daarom wil de dienst zo toegankelijk mogelijk zijn voor iedereen.

„Wij bereiken kansarme allochtone ouders vrij goed”, zegt Rudy De Cock. „We merken dat ze trouw aan het programma deelnemen. Toch blijft het onze voortdurende zorg dat onze boodschap ook echt overkomt. We werken daarom samen met tolken. Maar zelfs dan blijft de communicatie met sommige doelgroepen erg moeilijk. Voor de moeilijkst bereikbare gezinnen werkten we beeldmateriaal uit over thema's als voeding, de ontwikkeling van een kind en verzorging.”

Sinds het begin van de registratie in 1995, ziet Kind en Gezin de armoede bij allochtone gezinnen toenemen. „Maar misschien ligt dat gewoon aan het feit dat we vroeger bepaalde toestanden interpreterden als aanvaardbaar binnen die andere cultuur. Bijvoorbeeld een gezin van acht dat erg krap behuist is. Vandaag plaatsen we zoets wel onder de noemer kansarmoede, en terecht.”

Ook Romagezinnen en mensen zonder papieren vinden hun weg naar Kind en Gezin. „We stoppen de ondersteuning aan de gezinnen niet wanneer blijkt dat ze geen toegang hebben tot de gewone gezondheidszorg, wel integendeel. Hen meenemen in een programma is echter moeilijk. Mensen zonder wettig verblijf kunnen van de ene op de andere dag verdwijnen. Roma komen en gaan vaak zoals ze zelf willen. We kunnen alleen maar proberen beschikbaar te zijn. Zo bieden we diensten in grote steden de mogelijkheid ter plaatse een badje te geven.”

Net als kansarme Belgen zouden allochtone armen zich moeten verenigen en zelf het woord nemen om zo de aanpak van het armoedeprobleem te verbeteren, luidt het besluit van een studiedag over 'gekleurde armoede'. Diensten en voorzieningen moeten meer aandacht hebben voor etnisch-culturele minderheden. Werken met tolken en zich willen inleven in de situatie van een allochtoon gezin zijn daarbij onontbeerlijk. Voor mensen zonder wettig verblijf zijn tot slot extra inspanningen nodig.

Advertentie

GOEDKOOPST in zijn assortiment

toiletpapier extra dik
Everyday
4 lagen 6 rollen

€ 1,97

colruyt
laagste prijzen